

Ю Пайк Леонг

Куала Лумпур
Под прикрытие

Copyright © Ewe Paik Leong, 2013

© Издателство „Слънце“, 2013 г.

© Мария Михайлова, преводач, 2013 г.

© Кристина Тошева, художник, 2013 г.

ISBN 978-954-742-201-8

Ю Пайк Леонг

Куала Лумпур

Под прикритие

Издателство „Слънце“

Основано 1937 г.

София, 2013 г.

Съдържание

1. Китайски кукли и комплекси за хранене.....	7
2. Светски компаньонки.....	31
3. Хостеси в нощни клубове.....	65
4. Компаньонки в салони за караоке и дангдут.....	85
5. Проститутки в клубове по танци.....	103
6. Масажистки в СПА центрове и салони за красота.....	121
7. Ши-мейли: транссексуални секс труженички	145
8. Уличници на свободна практика.....	165
9. Терапевтки по рефлексология и урут батин.....	189
10. Проститутки от Квартала на червените фенери.....	203

1

Китайски кукли и комплекси за хранене

Разположен близо до евтин хотел, новият комплекс за хранене „Ню Пенгхуа“ на „Пуду Роуд“ съдържа дващест павилиона, един от които се слави със своето печено патешко. Освен вкусната, достъпна храна, в комплекса за хранене се таят експлоатация, разбити сърца и насилие. Той е с квадратно разположение, от три страни е опасан със стени, а трийсет стъпки желязна подпорна конструкция поддържа плоския му покрив. През деня редовните му клиенти са служителите в офисите, но когато слънцето потъне зад градския пейзаж, той се превръща в свърталище на покварата, привличайки и младите, и старите, и любопитните, и разбира се — обичайните женкари.

Откривам „Ню Пенгхуа“ случайно, след търсене на павилиони за печено патешко в интернет. Една вечер седя и се наслаждавам на печеното патешко, а над главата ми се въртят вентилатори и ярките неонов светлини създават долнопробна атмосфера. Зад стъклените витрини амбулантните търговци равнодушно пържат

кои тиоу — нарязано на ивици печено пиле, варят нудли с яйца, запържват зеленчуци и готвят други местни ястия. Влизат три момичета с потници с презрамки през врата и минижуп. Тяхното присъствие ме озадачава. Разпръсват се и едно от тях, на около двацет години, идва до масата ми, след като парфюмът ѝ пръв стига до мен. Пита ме на мандарин:

— Бао беи [най-любими], искаш ли да си щастлив?

— Щастлив? Как? — питам аз и се чеша по тила.

Тя прави пауза.

— Искаш ли да ме купиш?

Сетивата ми избухват, както би направила ревнивата ми жена.

— Не... Не, благодаря — усмихвам се аз и продължавам да ям. Тя отива на друга маса.

Разочаровам и другите две момичета, а сега влизат и още работещи дами. Облечени като участнички в малък конкурс за красота, те ходят от маса на маса и питат клиентите: „Искаш ли масаж?“, „Искаш ли да си щастлив?“ или „Искаш ли да ме купиш?“. Някои от по-стеснителните молят редовните клиенти да им купят питие, за да завържат разговор. Бъбрят със своите евентуални кандидати и ако химията и цената са приемливи, ще сключат сделка.

Правя проучване в интернет за „Ню Пенгхуа“ и изривям историята му. Негов предшественик е центърът за хранене „Пенгхуа“, който се намирал на „Пасар Роуд“. По онова време проститутките носели пакетчета с динени семки като претекст за търсене на клиенти. „Искаш ли да си купиш динени семки?“, питали те. Какъвто и отговор да получили, следващият въпрос неизменно бил: „Интересува ли те да си купиш секс?“ или „Искаш

ли масаж?“. След пет години сградата пада под разрушителните чукове на кметството в Куала Лумпур. В ума ми изплуват много въпроси. Имам нужда да се потопя в „Ню Пенгхуа“, за да намеря отговорите.

При по-сетнешните си посещения се правя на разследващ писател. Сяо Пин, двацет и две годишно момиче от Ханджоу, вечеря с мен по моя покана и си говорим.

— От колко време си тук? — питам аз, пронизвайки парче задушено пиле.

Косата ѝ плавно се спуска над голите рамене, а на клепките си е сложила изкуствени мигли.

— От две седмици.

Тя надига към устните си пластмасова купа със стара краставичена супа и преглъща мъничко.

— Кога ще се върнеш в Китай?

— Когато върна дълга си на моя *лао бан* [шеф] и спечеля някакви пари. Той плати пътуването ми и квартирата предварително.

Сипвам върху ориза си сос.

— Колко време ти трябва, за да си платиш дълга?

— Не много. Вече съм изкарала десет хиляди. — Тя облизва горната си устна, която е изцапана със сос.

— По колко взимаш на клиент?

— По сто и шейсет.

Говорим за семейството ѝ, за родната ѝ провинция, за китайската икономика и моловете в Куала Лумпур, за задръстванията по улиците. Когато зачеквам темата как е била убедена да дойде тук, тя избягва въпроса, като непрекъснато ми досажда:

— Искаш ли да си поиграем в стаята ми?

Изтичат около трийсет минути, може би повече.

Тя свършва с храненето и оставя вилицата и лъжичката на масата. Като разбира, че няма да може да сключи сделка с мен, става.

— Благодаря за ориза. Искам да се заема с потенциални клиенти. — Подметките ѝ шляпват по сивия под, покрит с плочки, и тя бързо тръгва по най-прекия път до най-близката маса. Чувам глас, който пита:

– Може ли да седна тук?

Обръщам се и се озовавам срещу чифт гърди размер DD, клюмнали в потник от шифон. Собственичката на млечните жлези е жена с плоско лице, спечено от фон дьо тен и руж. Дълга копринена коса обрамчва лицето ѝ, като ѝ придава младежки вид, но бръчките около очите и целулитът, направил трапчинки по бедрата ѝ, разкриват, че е доста над четиридесет, вероятно приближава петдесетте. Поглежда ме с очи на предано кученце и ме хваща за лакътя. Усещам дланта ѝ като шкурка и това ме кара да потръпна, затова дърпам рязко ръката си и ставам.

— Няма нужда. Вече си тръгвам.

Излизам навън и вдишвам дълбоко от хладния въздух. Нощното небе е осеяно със звезди. На разстояние колкото да хвърлиш бирен кен се намира сградата на „Ейс Електроникс“. В паметта ми се връща споменът как влязох в комплекса малко по-рано.

Подминавам едно интернет кафе на приземния етаж и се изкачвам по повредения ескалатор до първото ниво, заето от два комплекса за хранене, пълни с щандове. В една сладкарница сервират бира, китайски чай и безалкохолни напитки. Китайските кукли са навсякъде — седят по масите и пият газирани питиета, разхождат се нагоре-надолу, приклякат като жаби,

облягат се на парапета или върху стената на противопожарната площадка. Заобиколен съм от облак топлина и дъх на мускус. Продължавам към втория и третия етаж. В магазините няма хора, изглеждат изоставени, сякаш между стените се спотайва някаква ужасна, нелечима болест, накарала наемателите да избягат. Местните семейства са освободили апартаментите от четвъртия етаж нагоре и в тях са се настанили на квартира работници от Бангладеш, Мианмар и Виетнам. Проститутките също са наели апартаменти за работно място.

Три проститутки и техните клиенти влизат в асансьора на първия етаж и аз ги настигам, за да надзърна в обителта на порока. Една китайска кукла на средна възраст и мъж от Бангладеш слизат на шестия етаж и аз правя същото. Когато пристъпвам в сумрачната светлина на коридора, подът мирише на прах, а в един ъгъл се носи воня от кофа за боклук. Бавно вървя по коридора. Зад една заключена врата с решетки долитат гласове на чужди езици и през процепа на оставената открената дървена врата лъхва на лютиво къри.

Облечена с блуза, която е разкроена на бедрата, и на вид като типична лелка, която обича да играе *ма джонг**, жената и нейният клиент вървят в крачка, но на метър и половина разстояние. Когато проститутката разбира, че ходя по петите им, тя се обръща със свирепо изражение.

— Защо ни следиш? — пита тя, оголвайки кривите си зъби.

* Традиционна китайска игра за четирима с различни вариации. Играе се с карти или блокчета. — Бел. прев.

— Отивам в апартамента на мой приятел.

Тя ми хвърля леден, сърдит поглед.

— Не обичам хората да знаят къде работя. — По лицето ѝ няма пудра, нито червило.

— Аз не съм *джинг ча* [ченге], защо се плашиш толкова? — питам.

— Недей да вървиш след нас. — Тя тропва с крак, обут в балетни пантофки. — Не искам никой да знае къде работя.

Нейният мустакат клиент, нисък мъж с ризата от-вън, не разбира какво става и безизразно се втрещва в мен. Отвърщам на погледа му. Панталоните му са издути на коленете, намачкани и носи прашки. Тогава той поглежда китайската кукла отново, без да промълви и думичка. Как си общуват? С жестове ли? А може би рисуват на хартия символи?

Връщам се към фойето с асансьора, понеже съм видял и помирисал достатъчно разврат и спарен въздух. Нечии стъпки от противопожарното стълбище ми подсказват да ида нататък. Там се изкачват мъж с прошарени коси и проститутка. Четвъртито лице на средна възраст, шия с един тон по-тъмна от напудреното лице, бледо деколте, донякъде закрито от блуза на цветя, кафява пола и розови сандали с платформи се появяват в този ред. Плътно след нея върви някакъв дядка — лицето му е набръчкано като обица на пуяк, а рядката му коса е с цвят на пепел; с едната ръка се държи за ръждивия парапет. Другата му ръка е дърпана от неговата компаньонка. Защо ще се бъхтят по стълбите, вместо да използват асансьора? Според моята теория, защото тя не иска някое ченге под прикритие да я проследи до апартамента ѝ. Ми-

нават запъхтени покрай мен и се отправят към своя личен Содом и Гомор. Вратата на асансьора се отваря; вътре стои чужденка с бебе на хълбока и с мърляво момиченце, вкопчено в ръката ѝ. Всички вонят на спарена пот. Взимам асансьора за надолу и имам късмета, че слиза право на партерния етаж.

* * *

Следващите две вечери в „Ню Пенгхуа“ не дават по-добър резултат. Труженичките ме виждат, идват при мен, питат за работа, аз отказвам и те си тръгват, отклонявайки поканата ми за питие и разговор. Една вечер променям стратегията си и си поръчвам бутилка бира „Тайгър“, която променя образа ми от наблюдател в пияч, търсещ приятно прекарване. Стръвта върши работа и едно момиче с очи като бадеми сяда при мен на вечеря. Нарича себе си Пинг-пинг и твърди, че е от Далиан*. Не носи грим и от ушите с формата на раковина се поклащат халки с фалшиви диаманти. Млечнобелите ѝ рамене и гърди преливат от тясната рокля без презрамки.

— Аз съм със студентска виза и след една година ще се върна.

Зяпвам и пълната ми със супа лъжица моментално застива във въздуха.

— Не ходиш ли на лекции?

Тя поклаща глава.

— Стига да плащам таксите, не ги интересува.

Шумно сърбам супата.

* Пристанищен град в провинция Ляонин, Североизточен Китай. — Бел. прев.

— Къде е колежът?

Тя се размива, оголвайки зъби, пристегнати с брикети.

— Защо да ти казвам?

Лицето ми пламва и аз сипвам с лъжицата парче червено печено свинско в чинията ѝ.

— Ето, хапни повече месо, това е без тлъстина!

Поглъщам огромна доза от ледената бира.

— Има ли и други центрове за хранене като този?

Тя плесва прасеца си, но изпуска комара, кръстосва крака и роклята ѝ се вдига нагоре, разкривайки голи бедра.

— Комплексът за хранене „Уан Стоп“ — казва тя. Двама млади мъже, които минават край нашата маса, поглеждат влюбено краката ѝ и тя им хвърля кокетен, премрежен поглед.

— Къде е това? Как се казва улицата?

— Не знам коя е улицата. — Тя посочва към „Пуду Роуд“, която води към центъра на града, и очертава с ръка завои на дясно. — Намира се срещу „Чампиън Клъб“.

Нещо в ума ми щраква. „Уан Стоп“ е на „Джеланг Роуд“, пряка на „Сунгей Беси Роуд“.

— Полицията не идва ли тук?

— Идва. Вече много пъти. Един път си свалих обувките, за да мога да избягам през задната уличка. В тъмното се спънах и паднах. Не можех да ходя три дни. — Показва ми белега на коляното си.

— Харесва ли ти да работиш тук?

— Когато договорът ми изтече — казва тя, — искам да се върна на свободна практика. Да работиш под ръководството на синдикален шеф, е стресиращо.

що. Тези на свободна практика имат повече светски живот, повече приятели, повече свобода. Но не ни позволяват да си имаме гаджета. Имам почивни дни само когато съм в цикъл или съм болна. През работно време съм прикована към „Ню Пенгхуа“ .

— Можеш ли да търсиш клиенти в други комплекси за хранене?

— Не, тях ги контролират други синдикални шефове — Тя вдига дамската си чанта от скута и я мята през рамо. — Благодаря за вечерята. Трябва да работя. — И изчезва сред чувствените сенки, създадени от неоновите светлини.

* * *

Подът на комплекса за хранене „Уан Стоп“ е от сив цимент, а таванът е от ивици алуминиево фолио. Парата от врящите тенджери и олиото от пърженето по скупчените щандове правят дори въздухът да ти се струва мазен. Часовникът ми показва седем и мястото постепенно се напълва. От една тонколона громоли текстът на хокиенска песен* — „Аи пиах джиа ех йиа“:

*Във времена, когато губим,
нашето его естествено обвинява.
В момент, когато рухваме,
душата ни естествено изпитва ужас.
Остават спомени за дните
на изгубени мечти, пианство.
Тялото ми е без душа
също като сламено плашило,*

* Езикът хокиен (мин нан) е част от китайската ез. група мин. — Бел. прев.

*но животът всъщност е
като приливите и отливите в морето.
Вълните все прииждат и се дръпват поред –
добър късмет и лош късмет.*

Седя на маса от първия ред и си я припявам наум. Стратегическата ми позиция кара гърдите ми да се надигат в очакване на дъвката за очи, която ще мине край мен. Отвън, под един бенгалски фикус където има мъничко червено светилище на Датук Конг*, стоят няколко китайски кукли. От най-високите клони виси пълзящо растение и смокините се увиват около неговия ствол.

Малко по-нататък трима мъже са се отпуснали върху пластмасови столове на тераската на уличен павилион, но очите им следят какво се случва, особено на завоя от „Пуду Роуд“ към „Джеланг Роуд“. Те пазят синдиката на порока, винаги готови да предупредят жриците на любовта за всяка полицейска патрулка и вечно горящи от нетърпение да пребият някой клиент, който се държи зле с момичетата.

Един недъгав човек по фланелка и торбести къси панталони пристига на мотоциклет с три колела. Паркира возилото и слиза от него с две патерици. Има само един крак; другият е ампутиран до коляното.

Еднокракият се завлича до китайските кукли, застанали под дървото, които изглеждат достатъчно млади, за да са му дъщери. Говори с всяка една поотделно. Първото момиче, дългокосо и добре сложено, казва нещо и извърща поглед от него. Вятърът разрошва косата ѝ и тя прокарва пръсти като гребен през нея. Втората девойка, седмйца при максимални

* *Китайски бог на богатството. – Бел. прев.*

десет точки и дълга като върлина, се подсмива и закрива с шепа ухото на първото момиче, докато ѝ прошепва нещо, а недъгавият с накуцване се отдръпва от тях. Третата уличница, чиято фигура предизвиква напрежение в слабините на мъжете, скръства ръце и се вторачва в кадифените си обувки. Четвъртото момиче, пълничко и грозно, съсредоточено слуша недъгавия няколко секунди, размива се и кимва. Отделя се от групата, свива в една пряка и изчезва в жилищния блок с олющена фасада, а еднокракият куцука след нея.

Моите пръчици повдигат една мида от чинията с *кои тиоу* и я пускат в устата ми. Мидата е гъвкава и сочна. На масата капчиците сок от диня, следи от предишния посетител, привличат черни мравки, както проститутките привличат мъжете. Откъм задния вход влизат няколко момичета; лъкатушат между масите, а очите им бързо пробягват по евентуалните клиенти, сякаш ще правят застраховка живот и си търсят потенциални жертви. От лявото крило на сцената се появява някакъв техник, поставя микрофон и подрежда оборудване.

Поглъщам останалото от моето *кои тиоу* и го прокарам с глътка кока-кола. От пряката се появяват недъгавият и грозното момиче. Той запалва мотоциклета и потегля, а грозното момиче тръгва към комплекса за хранене. Тя бавно приближава моята маса, тръшва се до мен и сърцето ми пропуска един удар.

Момичето радостно се усмива и разкрива ред предни зъби, пожълтели от никотин.

— *Куин аи де* [скъпи], искаш ли да правим любов?

Думите ѝ ме халосват като тухла и главата ми се измята назад. Заради кръглите очи, сплескания нос и дебелиите, жилави устни тя напомня на шимпанзе.

Не желая да я обиждам.

— Прекалено много съм ял, за да правя любов — отвръщам. Ухилвам се и потупвам шумно корема си. — Може би следващия път.

— Ще ти дам номера на мобилния си. — Тя вади от дамската си чанта лист хартия, изписан в четирите краища с номера на мобилния ѝ телефон, и откъсва единия ъгъл. — Обади ми се, когато дойдеш пак. — И ми подава скъсаното крайче.

— *Сие сие* [благодаря ти]! — Пъхвам листчето в джоба на ризата си. — Току-що те видях отвън. Надявам се, че нямаш против да те попитам. Онзи твой еднокрак клиент, той как се представи?

— Лежеше като *си жу* [умряло прасе]! — Тя се разсмива с уста, широко отворена като на клоун в цирка. — Направих му жабешкото клякане. Бяха лесни и бързи пари.

* * *

Два залеза по-късно се завръщам в „Уан Стоп“. Но да дойдеш в полунощ, изглежда е малко късно, защото всички маси са заети. Има маси, на които са седнали проститутки и техните евентуални клиенти, маси, обсадени от пияни мъже, такива, заети от труженички, както и празни маси с надпис „Запазено“, с бутилки бира, натикани в кофи с лед. Късметът е на моя страна. На една маса е седнал млад, очилат мъж и има две свободни места.

Приближавам се и с лек поклон питам:

— Може ли да седна тук?

— Разбира се — той махва с отворена длан към единия празен стол.

Поръчвам пепси; когато пристига, ставам да си взема чиния с пържено *хокиен мее**.

— Откога идват тук *чунг кок моои* [китайските момичета]? — питам продавачката.

— О... Вече от няколко години — отвърща жената с вид на матрона; около кръста ѝ е завързана синя престилка. Тя загребва мъничко мазнина от една купа и я плисва в уока.

— Не пречат ли на бизнеса ви? Жените вече не идват да се хранят тук.

— Не, всъщност *чунг кок моои* [китайските момичета] увеличават бизнеса. Почти всяка вечер тук е пълно. Когато момичетата не се появяват заради „силен вятър“ [предстоящи полицейски набези], има по-малко клиенти.

Връщам се на моята маса. Младият мъж още седи там. Към него се приближава момиче с издължено лице и среден ръст, с дълбоко деколте и тънка талия. Тя провесва ръка на рамото му и му прошепва нещо в ухото. Той я потупва по талията и пита за номера на мобилния; записва го в своя телефон, а после тя си тръгва. Сервитьорка индонезийка донася моето *хокиен мее* и аз почвам да се храня.

— Не е лоша, защо я отпрати?

— Чакам моето постоянно момиче.

Оставям пръчиците и избърсвам устата си с късче

* Южноазиатско ястие с пържени нудли и скариди. — Бел. прев.

салфетка.

— Какви са цените тук? Имам предвид, в сравнение с „Ню Пенгхуа“.

— Горещо-долу същите, около сто — сто и двайсет. Няма стандартна цена, зависи от външния вид и възрастта. Но аз предпочитам това място. Използват предимно близките евтини хотели. По-безопасно е, а и по-лесно можеш да се усамотиш.

— Често ли идваш тук?

— Поне веднъж седмично. — Лявата му ръка повдига цигара към устните и той дълбоко смуква. На безименния си пръст носи венчална халка. — Моето постоянно момиче ми оказва специално внимание. С нея сме като гаджета. Когато не работи, водя я да пазаруваме, на вечеря, на караоке. — Димът струи от ноздрите му и се издига на кълба. — Осигурява много любовна игра, хубава „котешка баня“ и колкото искаш бърбрене след секса. Без да претупва нещата, качествена услуга. Обикновено ангажирам сносна хотелска стая за два часа. Най-хубавото е, че мога да нося сексиграчки, за да си играем с нея.

— Сигурно е скъпо в такъв случай?

— Разбира се. Хей, приятелю, без труд няма награда. Без пари няма удоволствия. — Той прави жест с отворена длан. — Обърни ситуацията. Представи си, че ти си момичето. Ще искаш ли да излезеш с клиент, който е стиснат?

Кимвам с разбиране.

— Аз съм новак тук. Някакъв полезен съвет?

Той замълчава.

— Недей да се пазариш. Ако свалиш цената на момичето с двайсет или трийсет, ще ти ореже услугата.

— Той тръска пепел от цигарата си на пода. — Не си струва. Ако цената ѝ е висока, кажи ѝ сериозно, че очакваш да получиш това, за което си плащаш. Бъди пряк, питай я какво ще направи и какво няма да направи. Освен това внимавай, ако цената е смешно ниска. Може да получиш бърза петминутна процедура. Нека ти покажа някои момичета, които да избягваш. Виждаш ли тази госпожа с жълтата блуза? С късата коса. Хубавичка е, нали? Сред моите приятели е известна като Формула 1. Сладко приказва, но щом влезете в стаята, ще те пришпори адски. — Той накланя глава към друга китайска кукла. — Онази жена през две маси, до старчето с ризата с дълги ръкави. Гърдите ѝ са фалшиви, твърди са като гумени топки. Освен това оборудването ѝ е провиснало. — Очите му пробягват и по други компании от клиенти и той спира поглед на двайсет и няколко годишно момиче, облечено в къса рокличка с четвъртито деколте. Седнала е до мършав мъж и гали тила му, сякаш той е котенце. — И тази мацка трябва да избягваш на всяка цена. Не се къпе преди и след секс. — Той си вее с длан пред носа.

— Има ли и друго място с китайски кукли? Такова, на което да можеш първо да ги огледаш? Вече ходих в „Пенгхуа“.

— Иди в „Уисма Ансон“, зад бившия хотел „Уенуърт“. Но там всичките са стари.

— Какво е това. Комплекс ресторанти?

— Не, административна сграда с апартаменти на горните етажи. Вечер леличките слизат долу. Мисля, че стига толкова.

* * *

Изведнъж над главите ни прожектори осветяват сцената. Отпред наперено излиза жена в червена плисирана рокля с къси ръкави и черен колан, стегнат около талията ѝ, с микрофон в ръка. Чува се музика, тя започва да се поклаща, гръмко запявайки мандаринска песен с бързо темпо. Мъж между четиридесетте и петдесетте с ниско подстригана коса става и започва да се върти в кръг, като вдига ръце и разкрива подгизналите от пот ръкави на подмишниците си. Дръпва една китайска кукла за ръката, за да танцува с него, но тя отказва и се обляга на стола си. Двете ѝ колежки се размиват и я смущкват с лакти, за да я придумат, и накрая тя склонява. Хората на нейната маса я изпращат с вяли аплодисменти.

Тя върти дупе; партньорът ѝ прегъва колене и се поклаща до нея в такт с песента. Жената стъпва здраво с единия си крак на пода и ефектно се завърта, изтръгвайки хорovo „Охо!“ от приятелите си; мъжът отвръща с изискани стъпки. Продължават своите отвлечащи вниманието маневри до края на песента.

Едно средно на ръст момиче с права дълга коса, разделена на път по средата, се приближава до моя събеседник. Забележително големите ѝ гърди се поклащат с всяка стъпка като желе във вискозената блуза без ръкави и с гол гръб, а дупето ѝ е напъхано в три четвърти тесни панталони. Тя сяда и слага глезена на единия си крак върху коляното на другия, разкривайки сребърна гривна на крака, от която висят безброй малки сърчица. Докосва ръката на мъжа, която е отпусната в скута му. Без да разменят и дума, те стават

и тръгват хванати за ръце.

След като оглеждам ресторантския комплекс около минута, ставам и тръгвам към колата си. Изведнъж от сенките на една пряка връхлита млад мъж с мотоциклет и каска под мишница, а няколко секунди по-късно от тъмнината се появява китайска кукла, която го гони и крещи нещо с подчертан акцент. Двама сводници веднага стават от масата пред един павилион и откъсват се нахвърлят върху младия мъж. Един го хваща и притиска ръцете на жертвата към гърба, другият го удря в слънчевия сплит и младият мъж със сумтене се превива от болка. Биячът вдига ръцете си над главата, с поразителна скорост ги стоварва върху гърба му и младият мъж рухва на земята. Няколко души се събират в полукръг близо до жертвата.

— Дай си ми парите! — крещи китайската кукла, докато младежът, залитайки, се изправя на крака. Сразен, той вади портфейла си и ѝ подава някакви банкноти.

Чувам, че някой казва: „Така му се пада. Не е платил на момичето и се опита да избяга“.

* * *

„Уисма Ансон“ (не е истинското му име) лесно може да бъде намерен. Просто караш по „Джалан Тун Разак“, влизаш в кръговото движение на ляво при „Кампунг Пандан“, престрояваш се в най-крайната лява лента и продължаваш само направо. Горедолу с дължината на футболно игрище и с около една трета от ширината му, сградата е с лице към храма „Буда Джаянти“, с внушителната статуя на *килин* (китайски

дракон с лъвска глава), който охранява входа му.

Защо става така, че порокът често се упражнява близо до храмове? Трудно е да подминеш иронията. И от двете страни брикфийлдският храм „Сам Коу Тонг“ на „Тамбипилаи Роуд“ е ограден с евтини бордеи, а храмът „Чан Ши Шу Йуен“ на „Петалинг Роуд“ е на една ръка разстояние от публичните домове по алеята зад него. Тъй като съм даоист, за момент ме обзема срам и бузите ми пламват. Мускулите на гърдите ми се стягат и усещането тръгва надолу по гръбнака ми.

Тънкият полумесец е увиснал зад тежко облачно покривало. Обикалям сградата и успявам да паркирам зад нея. Раздърпан човек иска един рингит такса за паркиране и аз се поддавам на изнудването, защото го предпочитам пред това да надраска колата ми. Подметките ми стържат по циментовия под, докато излизам странично на пешеходната алея, а моето появяване се известява от собствената ми извисяваща се сянка, която хвърлям заради лампите по тавана. Всички магазини са затворени, освен един индийски мюсюлмански ресторант и караоке клуб, чийто вход от потъмнено стъкло обещава вътре силни усещания, пиячка и компаньонки. Отвън се навъртат повече от десет улици, не по-млади от трийсет и пет години и с гърди, увиснали като зрели плодове — изглеждат като членуващи в клуб на застаряващи дами. Малко по-нататък на пластмасови столове седят три самотни жени. В далечния край на сградата няколко мъже се мотаят около групичка проститутки.

Приближавам до една уличница с рокля до коленете, падаща на дипли, и с деколте, което може да

предизвика спазъм в слабините на мъжа. Тя се е излегнала на бял пластмасов стол и сенките ни се сливат под светлините.

— Цяла нощ ли седиш тук?

— Да, работя от вечерта до сутринта. Искаш ли да се качим горе? — пита тя. Лицето ѝ е широко и кръгло.

— Защо не идеш в „Ню Пенгхуа“?

— Знам го това място. Стари жени като нас не могат да се състезават с младите момичета там. Няма смисъл да си губя времето в „Пенгхуа“. — Веждите ѝ са редки и запълнени с къси, извити като пера щрихи. — Дай ми малко работа. Да се качим? — Тя се изправя в цял ръст — висока малко над един и шейсет.

— Не, но искам да говоря с някого. Нека те заведе на късна вечеря.

Тя поклаща глава.

— В онзи ресторант? Омръзна ми да ям пикантно пържено *миан тиао* [нудли]. Трябват ми клиенти, не безплатна храна.

— Колко взимаш?

— Седемдесет. — Очите ѝ светват с надежда.

— Ще ти платя петдесет. Ще идем да хапнем китajsка храна в един ресторант срещу „Пуду Плаза“. Отворен е денонощно. А ти ще ми разкажеш всичко за работата си. Ще отидем с моята кола.

— Окей.

— Как се казваш?

Тя се усмихва.

— Може да ме наричаш Чанджи.

През краткото пътуване дотам тя ми разказва за живота си. Петото дете в семейство с осем деца и

разведена, тя учила в гимназията в родния си град Гуйейн в провинция Гуйейджоу. Родителите ѝ били оперни певци в пътуваща трупа и докато изнасяли представления от град на град, за нея се грижела баба ѝ.

— Омъжих се на двайсет и пет години и преживях три аборта. Всеки път, когато забременеех, моят *жанг фу* [съпруг] ме завеждаше на преглед с ултразвук. Все се оказваше, че ще е момиче, и той ми нареждаше да махна бебето. Накрая, на трийсет години, успях да родя син. Тази година стана на шестнайсет.

— Къде е синът ти сега? — Надувам клаксона, защото по пътя пред мен лъкатуши мотоциклет.

— Живее при родителите ми. Те се пенсионираха.

— Как стана така, че се разведе?

— Мъжът ми отначало работеше като чиновник в завод за преработка на храни. После имаше птицеферма с триста пилета. Всяка сутрин трябваше да ставам в пет часа, за да храня пилетата. После един приятел, който се научил как да прави фалшиви яйца, го помоли за помощ. Имаше нужда от яйцата на нашата птицеферма. Дватама започнаха производство. Опаковаха фалшиви яйца заедно с истинските и ги продаваха на супермаркетите.

Обръщам се за миг и я поглеждам.

— Как се правят фалшиви яйца?

— Не съм много наясно, но едно от веществата, които използват, е желатин. Сместа се отлива в пластмасов калъп, който се потапя в специален разтвор. И тогава се оформя жълтъкът. После от някакъв восък, смесен с още нещо, правят черупката на яйцето. В началото спечели много пари, но за лош късмет поли-

цията нахълта във фабриката на партньора му, която беше в задния двор, и арестуваха и двамата. — Тя се закашля, прочиства гърлото си, смъква стъклото на прозореца и изплюва навън слюзеста хращка. — Извинявай, много пуша. После, след като го освободиха, се забърка в друга каша. — Тя изважда памучна носна кърпичка от дамската си чанта и леко я притиска към устните си. — Този път почна да преработва конско месо, затваряше го в консерви и го продаваше като говеждо *уагю**. И пак го хванаха. След като си излежа присъдата в затвора, характерът му се промени. Започна да пие и все ме биеше.

Оставям колата на открития паркинг близо до „Пуду Плаза“ и отиваме пеша до ресторанта на ъгъла; масите му са плъзнали и по тротоара. Сервитьорка индонезийка ни носи кана с китайски чай и пластмасова купа с три порцеланови чаши, потопени в димяща вода. Чанджи изважда чашите, използвайки върховете на дългите си нокти, и налива в тях горещия китайски чай. Поднася чашка към устните си, известно време духа и отпива от чая с марка „Тит Кун Йам“. Докато чакаме да ни донесат храната, тя ме угощава с разказ.

Мислено се пренасям в живописните ѝ спомени...

...Седнала на стол, Чанджи внимателно оглежда пешеходната алея, където се мотаят десетина мъже в търсене на добра сделка. Към нея полека тръгва невисок мъж на средна възраст, облечен в карирана риза с къс ръкав. Оголялата кожа на темето му отра-

* *Уагю* (буквално на японски „крава“) — отнася се до няколко породи едър рогат добитък, чието месо генетично има бели жилки и е деликатес. — Бел. прев.

зява светлините над тях, а тялото му напомня борец сумо. Той скръства ръце и я оглежда от главата до сандалите през очилата си с дебели рамки.

— За цялата нощ колко? — пита мъжът, а тлъстите на врата му потрепват.

Чанджи се навежда напред с ръце, опрени в коленете.

— Сто и осемдесет.

— Можеш ли да правиш масаж тяло в тяло?

— Да, всичко ще направя за теб.

Тя вдига пластмасовия стол, сгъва го и повежда мъжа нагоре по стълбите към апартамента си. От входната врата се влиза в трапезария, а от всекидневната се излиза на балкон с плъзгаща се стъклена врата. Бързо се шмугват в просторната спалня, обзаведена с голямо двойно легло, нощно шкафче, гардероб и тоалетка. Тя включва климатика с дистанционното.

Чанджи отива до мъжа, накланя се напред и прокарва език по месестия му врат. От гърлото му излиза тихо сумтене. Той я прегръща като дърво, прилепащо към земята по време на мусон, и тя усеща върху корема си доказателство за възбудата му. Смъкват дрехите си и влизат заедно в банята.

След като тресат леглото около два часа, дебелият мъж е плувнал в пот, въпреки че Чанджи дори не диша тежко. Мъжът се надига от матрака, чиито пружини доста са отслабнали, и се затътря към банята; гърдите му напрегнато се надигат, а коленете му треперят. Студеният въздух от климатика кара кожата на провисналите му рамене и увисналите гръдни мускули да настръхне.

Изведнъж той изпъшква.

— А-а-а! Имам болка в гърдите. А-а-а! Не мога да дишам. — Мъжът залита няколко крачки назад и се строполява на леглото като огромен, изхвърлен на сушата кит, а червеният презерватив още е на него. — *Джиу мин* [помощ], повикай ми линейка! — Ръцете му се вкопчват в гърдите, ляга на една страна и свива крака.

Чанджи скоква, смръщвайки вежди.

— Как? Тоест, откъде?

— Обади се в частна болница. — Той отваря уста задъхан.

— Коя болница? Кажете ми името! — Тежките ѝ гърди се полюшват, докато се втурва към тоалетката, за да вземе мобилния си телефон.

Дебелият мъж стисва очи.

— В Националния институт по сърдечни болести, той е най-близо.

Тя обезумяла прокарва ръце през разрошената си коса.

— Нямам номера.

— Обади се на централата! Телефонистката ще ти го каже!

— Телефонистката говори ли *путонгуа* [мандарин]?

— *Хрррх...* по-добре се обади в медицински център „Алисан“. Техният персонал говори *путонгуа*. *Хррх...* дай ми телефона... аз ще говоря с телефонистката. — Той задържа телефона на Чанджи на десетина сантиметра от месестото си лице, натиска няколко копчета и казва на английски: — *Хрррх...* Ало! Можете ли да ми дадете номера на медицински център „Алисан“?

Чанджи непохватно плъзва очилата му пред очи-

те, като закрепва единия край по-високо на слепоочието от другия, затова едната подложка се опира в носа му, а другата плува на сантиметър във въздуха. Телефонистката го свързва със запис на глас, който диктува номера, и дебелият мъж натиска едно копче, за да се свърже с централата им.

— Медицински център „Алисан“ — обажда се нечий глас.

Той подава мобилния телефон на Чанджи.

— *Хрррх...* Ето, ти говори с тях. *Хррх...* кажи им адреса. — Той оправя очилата си и с двете ръце, обръща се да легне по гръб и пухти задъхано като куче.

Сервират ни димящата тилапия, сладко-киселите свински ребърца и пържените патладжани — апетитният им аромат гъделичка ноздрите ми и това ме връща в настоящето.

Вдигам парче от ребърцата с бамбуковите си пръчици и го изгризвам около кокала.

— Какво стана накрая?

— Линейката дойде много бързо и го откара. Докато чакахме, масажирах гръдния му кош. Обади се и на своя *диди* [по-малък брат] да се срещнат в болницата. — Тя използва чифт пръчици, за да поднесе парченце патладжан към устата си. — Беше късмет, че не умря. Иначе щях да загазя.